

Az Erzsébet-körnt egy virágüzletében találkoztam ma délelőtt régi jó pajtásommal, Krúdy Gyulával. Kezel szorítottunk, aztán néhány perc mulott el szóltanul.

— Mondanék valamit *hizalmason*, — szólal meg végre.

— Mondjad Gyulám!

A sülenihez hajol és úgy suttogja, hogy se az üzlettulajdonos, se a kisasszonyok ne hallják.

— Észrevetted, hogy ezen a napon, *ugyanebben az órában* *huzsonhat év óta* találkozunk?

Próbáltam alkudozni vele, — nem lehetett.

— Mindegy, no, — mondom, — ha már így van, soha rosszabbul. Csak az a hiba, hogy *mi* *huzsonhat év óta* *küldözgetünk* karácsonyra virágot és ugyanannyi idő óta *nem kapunk* semmit!

— Ne vétkezzél! — feleli Krúdy, — mert már kezd *beütni a változást*

— Ugyan!

— Nesze, olvasd el ezt a levelet. — És átadja és olvasom!

Milyen tisztelt Urain! A napokban Szép Ernővel iddögeltünk egy füstös bárban. Beszélgettünk a jó borról, meg a kevés hozzáértőről. Akkor mondta Szép Ernő, hogy csak egy ember tudja értéke szerint megbecsülni és igazán élvezni a jó magyarsort a ez — Krúdy Gyula.

Es jutott eszembe tegnap, midőn ináresel pincémben boraimat kóstolgattam, meg az, hogy Ön nekem mennyi szép órát szerzett már az írással; az volt az érzésem, hogy én Önnek legalább egy kis hordó borral vagyok ezért adósa. Fogadja szívesen, csekély viszonzásképpen.

A bor fejtája: Szerémi zöld. Szüretelési éve 1921. Palackérett s. 1-2 heti „pühenetés“ után palackokba fejtethő lesz.

Budapesten, 1923 december 24.

Régi nagybecsüléssel vagyok kéz szolgálja

Schulhoff Ujjas,

Nagyságos Krúdy Gyula urnak, Margitsziget.

— Ez derék dolog és ki a nobilis adakozó?

— Hiszen az a legjobb a dologban. — feleli, — hogy *nem is ismerem. Most ismerkedünk!*